

Vec C-109/20

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

27. február 2020

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania:

Högsta domstolen

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

4. február 2020

Navrhovateľ a odporca

Poľská republika

Navrhovateľ a odporca

PL Holdings S.à.r.l.

PRACOVNÝ DOKUMENT

[...]

STRANY

Navrhovateľ a odporca

Poľská republika

Ministerstwo Finansów

[...] Varšava

Poľsko

[...] Štokholm

[...]

Navrhovateľ a odporca

PL Holdings S.à.r.l.

[...] Göteborg

[...]

PREDMET KONANIA

Neplatnosť atď., pokiaľ ide o rozhodcovské rozsudky vydané 28. júna 2017 a 28. septembra 2017 [...]

Högsta domstolen (Najvyšší súd, Švédsko) vydáva nasledovné

UZNESENIE

Högsta domstolen (Najvyšší súd) sa týmto rozhodol podať na Súdny dvor Európskej únie návrh na začatie prejudiciálneho konania v súlade s **prílohou A** k tejto zápisnici.

[...]

Vyhlásené 4. 2. 2020

[...]

PRÍLOHA A [...]

ZÁPISNICA [...]

NÁVRH NA ZAČATIE PREJUDICIÁLNEHO KONANIA

Súvislosti

Predmetná investičná zmluva

1. Dňa 19. mája 1987 Poľsko na jednej strane a Luxembursko a Belgicko na strane druhej uzatvorili investičnú zmluvu (ďalej len „investičná zmluva“). Zmluva nadobudla účinnosť 2. augusta 1991.
2. V článku 9 [tejto zmluvy] sa stanovujú tieto pravidlá pre urovanie sporov.

„1. a) Spory medzi jednou zo zmluvných strán a investorom druhej zmluvnej strany sú predmetom písomného oznámenia sprevádzaného podrobnou správou, ktorú uvedený investor zašle príslušnej zmluvnej strane.

b) V zmysle tohto článku pojem „spory“ znamená spory týkajúce sa vyvlastnenia, znárodnenia alebo akýchkoľvek iných opatrení s podobným vplyvom na investície vrátane prevodu investície do verejného vlastníctva, vyhlásenia verejného dohľadu nad investíciou, ako aj akéhokoľvek iného odopretia alebo obmedzenia vecných práv štátnymi opatreniami, ktoré môžu mať následky podobné následkom vyvlastnenia.

c) Uvedené spory sa, pokiaľ je to možné, majú urovnať zmierom medzi príslušnými stranami.

2. Ak spor nemožno takto urovnať v priebehu šiestich mesiacov od dátumu písomného oznámenia uvedeného v odseku 1, predloží sa na základe rozhodnutia investora na rozhodcovské konanie jednému z nižšie uvedených orgánov:

- a) Rozhodcovský inštitút obchodnej komory v Štokholme;

[...]

5. Rozhodcovský orgán by mal rozhodnúť na základe:

- vnútroštátneho práva zmluvnej strany, ktorá je stranou sporu, na území ktorej sa investícia nachádza, vrátane zásad urovnávania právnych sporov,

- ustanovení tejto zmluvy,
- podmienok osobitnej dohody, ktorá sa týka investujúceho subjektu,
- všeobecne uznávaných pravidiel a zásad medzinárodného práva.

6. Akýkoľvek rozhodcovský rozsudok je konečný a záväzný pre strany sporu. Každá zmluvná strana podnikne kroky na vykonanie rozsudku v súlade so svojím vnútroštátnym právom.“

3. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, spory vyplývajúce zo zmluvy sa majú urovnať pred rozhodcovským súdom pri uplatnení okrem iného právnych predpisov štátu, ktorý je stranou sporu a v ktorom bola investícia realizovaná. Rozhodnutia rozhodcovského súdu sú konečné.

Okolnosti predchádzajúce sporu

4. PL Holdings S.à.r.l. (PL Holdings) je spoločnosť s ručením obmedzeným zaregistrovaná v Luxembursku, ktorá sa riadi podľa luxemburského práva.
5. V období rokov 2010 až 2013 PL Holdings získala podiely v dvoch poľských bankách, ktoré sa zlúčili v roku 2013. PL Holdings v konečnom dôsledku vlastnila viac ako 99 % podielov v novej banke.
6. V júli 2013 Komisja Nadzoru Finansowego (komisia pre finančný dozor), ktorá je poľským orgánom zodpovedným za dohľad nad bankami a finančnými inštitúciami v Poľsku, rozhodla o zrušení hlasovacích práv spoločnosti PL Holdings v tejto banke a vynútila ich predaj.

Rozhodcovské konanie medzi spoločnosťou PL Holdings a Poľskom

7. PL Holdings iniciovala rozhodcovské konanie voči Poľsku v Štokholme podľa rozhodcovských pravidiel Rozhodcovského inštitútu obchodnej komory v Štokholme (ďalej aj „SCC“). Medzi stranami je nesporné, že by sa mali uplatňovať pravidlá z roku 2010 (pravidlá SCC z roku 2010).
8. Vo výzve zaslanej rozhodcovskému inštitútu 28. novembra 2014 PL Holdings uviedla, že Poľsko porušilo investičnú zmluvu rozhodnutím komisie pre finančný dozor, ktorým sa zrušili hlasovacie práva spoločnosti PL Holdings na základe podielov v banke a vynútil sa ich predaj. PL Holdings žiadala Poľsko o náhradu škody na základe článku 9 investičnej zmluvy, o ktorý sa má opierať rozhodcovský súd, ktorý má právomoc v tejto veci. Poľsko na túto výzvu odpovedalo 30. novembra 2014.
9. PL Holdings podala žalobu 7. augusta 2015. Vo svojom vyjadrení, ktoré podalo 13. novembra 2015, Poľsko tvrdilo, že spoločnosť PL Holdings nemožno považovať za investora v zmysle investičnej zmluvy a že v dôsledku toho rozhodcovský súd nemal právomoc rozhodovať v tejto veci.

10. V podaní z 27. mája 2016 Poľsko spochybnilo platnosť rozhodcovskej zmluvy na základe skutočnosti, že investičná zmluva nebola v súlade s právom Únie. PL Holdings žiadala, aby námietka Poľska bola zamietnutá z dôvodu jej predloženia po uplynutí lehoty.
11. Rozhodcovský súd rozhodol o námietke Poľska v samostatnom rozhodcovskom rozsudku z 28. júna 2017. Rozhodcovský súd konštatoval, že má právomoc rozhodovať. V tom istom rozhodcovskom rozsudku rozhodcovský súd rozhodol o tom, že Poľsko porušilo investičnú zmluvu tým, že si vynútilo predaj podielov spoločnosti PL Holdings v poľskej banke. PL Holdings mala preto nárok na náhradu škody.
12. Dňa 28. septembra 2017 rozhodcovský súd prijal konečný rozsudok v tomto rozhodcovskom konaní. Týmto rozsudkom nariadil Poľsku, aby spoločnosti PL Holdings uhradilo sumu vo výške 653 639 384 poľských zlotých (približne 150 miliónov eur) spolu s úrokmi a aby uhradilo náklady tejto spoločnosti na rozhodcovské konanie.

Konanie na hovrätten (odvolací súd)

Úvod

13. Poľsko 28. septembra 2017 podalo žalobu proti spoločnosti PL Holdings vo veci osobitného rozhodcovského rozsudku, ako aj konečného rozsudku. Hovrätten (odvolací súd) sa rozhodol, že v oboch veciach rozhodne naraz.
14. Poľsko okrem iného tvrdilo, že hovrätten (odvolací súd) by mal v zásade vyhlásiť osobitný rozhodcovský rozsudok, ako aj konečný rozsudok za neplatný a subsidiárne, že rozhodcovský rozsudok by mal byť zrušený.
15. PL Holdings tvrdenie Poľska spochybnila.

Odvolanie Poľska na hovrätten (odvolací súd)

16. Rozhodcovské rozsudky sa týkajú sporu medzi investorom a členským štátom v kontexte investičnej zmluvy medzi dvoma členskými štátmi. Články 267 a 344 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) bránia uplatneniu pravidla stanoveného v článku 9 zmluvy, ktoré umožňuje luxemburskému investorovi v prípade sporu týkajúceho sa investícií v Poľsku, aby začal konanie proti Poľsku na rozhodcovskom súde, ktorého príslušnosť je tento členský štát povinný akceptovať.
17. Článok 9 investičnej zmluvy je v rozpore so základmi právneho poriadku EÚ. Dané ustanovenie narúša autonómiu, účinnosť a jednotné uplatňovanie práva Únie. Článok 9 je preto neplatný.

18. Dôsledkom tejto neplatnosti je skutočnosť, že spory medzi investorom a členským štátom podľa investičnej zmluvy medzi dvoma členskými štátmi nemožno rozhodovať pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské rozsudky na základe takéhoto ustanovenia sú zjavne v rozpore s právnym poriadkom. Rozhodcovské rozsudky sú preto neplatné podľa bodov 1 a 2 prvého odseku § 33 lagen (1999:116) om skiljeförfarande (skiljeförfarandelagen; zákon o rozhodcovských konaniach; ďalej aj „zákon SFL“).
19. Rozhodcovský súd, ktorý má v tejto veci právomoc, preto nemôže vychádzať ani z článku 9 investičnej zmluvy. Z tohto dôvodu neexistuje platná rozhodcovská zmluva medzi spoločnosťou PL Holdings a Poľskom. Neplatnosť je priamym dôsledkom práva Únie a musí byť preskúmaná z úradnej moci.
20. Okrem toho v lehote stanovenej v druhom odseku § 34 zákona SFL Poľsko napadlo právomoc rozhodcovského súdu na základe neplatnosti článku 9 zmluvy.
21. Ak by uplatnením druhého odseku § 34 zákona SFL došlo k tomu, že námietka nedostatku právomoci zo strany Poľska by bola neprípustná, toto ustanovenie by sa muselo prestať uplatňovať, keďže by bránilo úplnej účinnosti práva Únie.
22. Poľsko sa nevzdalo práva napadnúť tento bod. Okrem toho konanie Poľska po tom, ako PL Holdings iniciovala rozhodcovské konanie, nemohlo viesť k vzniku žiadnej novej rozhodcovskej zmluvy ani k rozhodcovskému konaniu medzi stranami na žiadnom inom základe.
23. Zásada proporcionality, o ktorú sa PL Holdings opiera, sa nevzťahuje na skutkové okolnosti prejednávanej veci.

Žalobné dôvody spoločnosti PL Holdings

24. K otázkam, o ktorých rozhodoval rozhodcovský súd, patrí otázka, či Poľsko porušilo investičnú zmluvu, či PL Holdings má nárok na náhradu za toto porušenie zmluvy, a ak áno, tak v akej výške. Ide o otázky, nad ktorými majú strany kontrolu a pri ktorých sú schopné dosiahnuť urovnanie. O otázkach teda môže rozhodovať rozhodcovský súd.
25. Pri preskúmaní tejto záležitosti sa rozhodcovský súd nezaoberal žiadnymi otázkami, pri ktorých by strany neboli schopné dosiahnuť urovnanie. Skutočnosť, z ktorých Poľsko vychádza, neznamenajú, že rozhodcovský rozsudok alebo spôsob, akým o ňom bolo rozhodnuté, je nezlučiteľný s právnym poriadkom. V dôsledku toho by rozhodcovské rozsudky nemali byť vyhlásené za neplatné podľa bodov 1 a 2 prvého odseku § 33 zákona SFL.
26. Článok 9 investičnej zmluvy predstavuje platný návrh rozhodcovského konania, ktorý PL Holdings využitím rozhodcovského konania prijala.
27. Poľsko každopádne napadlo platnosť rozhodcovskej zmluvy po uplynutí lehoty. Námietka bude preskúmaná v kontexte druhého odseku § 34 zákona SFL a

pravidiel SCC z roku 2010. Otázka, či je rozhodcovská zmluva v rozpore so zmluvami, nie je otázkou, o ktorej súd môže rozhodovať z úradnej moci.

28. V prípade, že je návrh Poľska týkajúci sa rozhodcovského konania v článku 9 investičnej zmluvy neplatný, napriek tomu existuje záväzná rozhodcovská zmluva, ktorá vyplýva zo skutočnosti, že konanie strán je v súlade so zásadami obchodného rozhodcovského konania. Iniciovaním rozhodcovského konania PL Holdings navrhla Poľsku urovanie sporu medzi stranami za rovnakých podmienok, ako sú podmienky stanovené v článku 9 investičnej zmluvy. Zosúladeným konaním alebo nečinnosťou Poľsko návrh PL Holdings prijalo.
29. Ani rozhodcovské rozsudky, t. j. ich vecný obsah, ani spôsob ich vydania, ani pravidlá premlčania stanovené v druhom odseku § 34 zákona SFL nepredstavujú prekážku plnej účinnosti a jednotného uplatňovania práva Únie. Rozhodcovské rozsudky takisto nenarúšajú autonómiu práva Únie.
30. Zrušenie alebo neplatnosť rozhodcovských rozsudkov by malo na spoločnosť PL Holdings vplyv neprimeraný tomu, čo by sa týmito opatreniami dosiahlo. Takéto konanie by preto bolo v rozpore so zásadou proporcionality podľa práva Únie.

Zistenia hovrätten (odvolací súd)

31. Hovrätten (odvolací súd) zamietol žalobu Poľska a v zhrnutí uviedol tieto dôvody pre svoje stanovisko, ktoré sú relevantné v prejednávanej veci.
32. Hovrätten (odvolací súd) skonštatoval, že zásady, ktoré Súdny dvor identifikoval vo veci Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158), sú uplatniteľné na spor medzi spoločnosťou PL Holdings a Poľskom. Vyplýva to zo skutočnosti, že rozhodcovský súd nemôže byť považovaný za súd členského štátu a že spor sa môže týkať výkladu alebo uplatňovania práva Únie.
33. Hovrätten (odvolací súd) rozhodol, že rozsudkom vo veci Achmea sa článok 9 investičnej zmluvy stáva neplatným, pokiaľ ide o vzťahy medzi členskými štátmi. Podľa uvedeného súdu táto neplatnosť ďalej znamená, že existujúci návrh, ktorý Poľsko predložilo investorom a podľa ktorého o sporoch vyplývajúcich z investičnej zmluvy rozhodne rozhodcovský súd, je neplatný.
34. Podľa hovrätten (odvolací súd) však neplatnosť nebráni členskému štátu a investorovi v tom, aby neskôr uzatvorili vo vzťahu k tomu istému sporu rozhodcovskú zmluvu. V takom prípade je takouto rozhodcovskou zmluvou zmluva založená na spoločnom úmysle strán a uzatvorená v súlade s rovnakými zásadami, aké sa vzťahujú na obchodné rozhodcovské konania.
35. Hovrätten (odvolací súd) konštatoval, že rozhodcovské rozsudky zahŕňali posúdenie otázok, o ktorých rozhodcovský súd môže rozhodovať. Obsah týchto rozsudkov nie je ani v rozpore s právnym poriadkom. Preto zrušenie týchto rozsudkov na základe bodov 1 alebo 2 prvého odseku § 33 zákona SFL nebolo zdôvodnené.

36. Napokon hovrätten (odvolací súd) dospel k názoru, že Poľsko spochybnilo platnosť článku 9 investičnej zmluvy po uplynutí lehoty. Námiетка, ktorú vznieslo Poľsko voči platnosti rozhodcovských zmlúv, je preto podľa druhého odseku § 34 zákona SFL premlčaná. Neexistoval preto dôvod na zrušenie rozhodcovských rozsudkov na základe § 34 zákona SFL.

Konanie na Högsta domstolen (Najvyšší súd)

37. Strany zopakovali svoje tvrdenia a vyjadrenia na Högsta domstolen (Najvyšší súd) a rozvinuli argumentáciu v odvolaní v zásade rovnakým spôsobom ako na odvolacom súde.

Právny rámec

Zákon SFL

38. Podľa § 1 zákona SFL sa spory, ktoré ich strany môžu byť schopné urovnať, predložia na základe dohody na rozhodnutie jednému alebo viacerým rozhodcom.
39. Rozhodcovské konanie sa má riadiť podľa rozhodcovskej zmluvy. Základom takejto zmluvy je nárok strán na dosiahnutie urovnania vo veci predmetu sporu. V § 1 [zákona SFL] sa stanovuje, že spory, ktorých výraznejšou súčasťou je verejný záujem, sú z rozhodcovského konania vylúčené. Z osobitných legislatívnych ustanovení môže tiež vyplývať, že predmetom rozhodcovského konania nesmú byť ani spory v konkrétnych veciach. [...]
40. Podľa švédskeho práva nepodlieha uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy žiadnym formálnym podmienkam. Otázka, či došlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy alebo nie, sa musí posudzovať vzhľadom na všeobecné ustanovenia zmluvného práva. Platná rozhodcovská zmluva môže byť napríklad výsledkom zosúladeného konania alebo nečinnosti jednej zo strán. [...]
41. Podľa bodu 1 prvého odseku § 34 zákona SFL sa rozhodcovský rozsudok o odvolaní podanom jednou zo strán v prípade, že nevychádza z platnej rozhodcovskej zmluvy medzi stranami, zruší celkom alebo čiastočne.
42. Z druhého odseku § 34 zákona SFL však vyplýva, že strana nie je oprávnená opierať sa o skutočnosť, v súvislosti s ktorou sa zdržala vznesenia otázky, a to svojou účasťou na konaní bez námietky alebo iným správaním. Len samotná skutočnosť, že strany určili rozhodcu, však neznamená, že strana akceptovala právomoc rozhodcov rozhodovať v predloženej otázke.
43. Z prípravných prác k § 34 zákona SFL vyplýva, že vo všeobecnosti možno predpokladať, že strana, ktorá sa zúčastní na konaní bez toho, aby na začiatku vzniesla akékoľvek námietky voči právomoci rozhodcovského súdu, akceptovala právomoc tohto súdu rozhodovať o urovaní sporu. Skutočnosť, že platnosť rozhodcovskej zmluvy nebola spochybnená, sa takisto považuje za skutočnosť,

ktorá môže mať pre strany záväzný účinok, pokiaľ ide o rozhodcovské konanie na zmluvnom základe. [...]

44. Podľa bodu 1 prvého odseku § 33 zákona SFL rozhodcovský rozsudok je neplatný, ak zahŕňa posúdenie otázky, o ktorej podľa švédskeho práva nemôže rozhodovať rozhodcovský súd. Podľa bodu 2 prvého odseku § 33 je rozhodcovský rozsudok neplatný aj v prípade, že spôsob alebo spôsoby, ktorými sa k nemu dospelo, sú zjavne nezlučiteľné so švédskym právnym poriadkom. Súd musí uviesť dôvody neplatnosti z úradnej moci.

Pravidlá obchodnej komory v Štokholme z roku 2010

45. Podľa článku 4 pravidiel SCC z roku 2010 sa rozhodcovské konanie považuje za začaté dňom, keď obchodná komora prijme žiadosť o rozhodcovské konanie. Podľa článku 5 pravidiel SCC z roku 2010 odporca musí predložiť odpoveď na žiadosť o rozhodcovské konanie v lehote stanovenej sekretariátom obchodnej komory. V odpovedi sa okrem iného musí uvádzať, či má odporca námietky týkajúce sa existencie, platnosti alebo uplatniteľnosti rozhodcovskej zmluvy. Nevznesenie týchto námietok však nebráni odporcovi v tom, aby tieto námietky vzniesol neskôr, kedykoľvek až do predloženia vyjadrenia k žalobe vrátane.
46. Strany potom v rámci lehoty stanovenej rozhodcovským súdom predložia písomné podrobné tvrdenia alebo vyjadrenia. Ak už neboli uvedené predtým, vyjadrenie má obsahovať akékoľvek námietky voči existencii, platnosti alebo uplatniteľnosti rozhodcovskej zmluvy. (pozri článok 24 pravidiel SCC z roku 2010)

Rozsudok Súdneho dvora vo veci Achmea

47. Rozsudok Súdneho dvora vo veci Achmea bol reakciou na návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý predložil Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) v Nemecku v konaní medzi Slovenskom a holandskou spoločnosťou Achmea. K sporu došlo na základe investičnej zmluvy uzatvorenej medzi Slovenskom a Holandskom.
48. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) predložil Súdnemu dvoru viacero otázok s cieľom objasniť, či ustanovenie zmluvy uzatvorenej medzi Slovenskom a Holandskom bolo zlučiteľné s článkami 267 a 344 ZFEÚ. V ustanovení, ktoré do značnej miery zodpovedá predmetnému ustanoveniu v konaní na Högsta domstolen (Najvyšší súd), sa uvádzalo, že o sporoch vyplývajúcich zo zmluvy medzi členským štátom a investorom rozhodne rozhodcovský súd.
49. Súdny dvor v bode 60 tohto rozsudku konštatoval, že články 267 a 344 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje ustanovenie obsiahnuté v medzinárodnej dohode uzavretej medzi členskými štátmi, na základe ktorého investor jedného z týchto členských štátov môže v prípade sporu týkajúceho sa investícií v druhom členskom štáte začať konanie proti tomuto druhému

členskému štátu pred rozhodcovským súdom, ktorého právomoc sa tento členský štát zaviazal akceptovať.

50. Z odôvodnenia tohto rozsudku je možné odvodiť, že pre stanovisko Súdneho dvora boli relevantné viaceré základné zásady práva Únie, ako aj autonómia a charakteristické znaky práva Únie, význam jednotného a konzistentného výkladu práva Únie, ochrana práv jednotlivcov vrátane práva na prístup k súdu, vzájomná dôvera medzi členskými štátmi a zásada lojálnej spolupráce. Súdny dvor konštatoval, že dodržiavanie týchto zásad v rámci Európskej únie majú zabezpečovať vnútroštátne sudy, ako aj Súdny dvor.
51. Súdny dvor rozhodol, že rozhodcovské konanie uvedené v článku 8 investičnej zmluvy medzi Slovenskom a Holandskom sa líši od obchodného rozhodcovského konania, ktoré je založené na spoločnom úmysle strán (pozri vec Achmea, bod 55).
52. V tomto odôvodnení sa ďalej uvádzalo, že požiadavky na účinnosť rozhodcovského konania odôvodňujú, aby súdne preskúmanie rozhodcovských rozhodnutí súdmi členských štátov malo obmedzený charakter za predpokladu, že základné ustanovenia práva Únie môžu byť predmetom návrhu vnútroštátneho súdu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom (pozri vec Achmea, bod 54).

Zdôvodnenie nevyhnutnosti podať návrh na začatie prejudiciálneho konania

53. Vzniká tu otázka, aké relevantné sú zásady vypracované Súdnym dvorom vo veci Achmea pre výsledok konania vedeného na Högsta domstolen (Najvyšší súd).
54. Je preukázané, že ustanovenia týkajúce sa urovnania sporov zahrnuté v investičnej zmluve, ktorá je predmetom konania na Högsta domstolen (Najvyšší súd), sú neplatné. Možným záverom je preto, že existujúci návrh na začatie rozhodcovského konania, ktorý štát mohol dať investorovi formou ustanovenia o urovaní sporov, je takisto neplatný, keďže tento návrh úzko súvisí s investičnou zmluvou.
55. V rámci konania na Högsta domstolen (Najvyšší súd) sa ďalej tvrdilo, že ide o odlišnú situáciu v tom zmysle, že návrh sa zakladá začatím konania. Štát by potom mohol slobodne, výslovne alebo implicitne akceptovať právomoc v súlade so zásadami, ktoré identifikoval Súdny dvor a ktoré sa vzťahujú na obchodné rozhodcovské konanie.
56. Högsta domstolen (Najvyšší súd) sa domnieva, že spôsob, akým sa právo Únie má vykladať vo vzťahu k otázkam vznikajúcim v tejto veci, nie je jasný a nebol objasnený. Existujú preto dôvody na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru s cieľom vyhnúť sa riziku nesprávneho výkladu práva Únie.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

57. Högsta domstolen (Najvyšší súd) žiada Súdny dvor, aby prejudiciálnym rozhodnutím zodpovedal túto otázku.

Znamená výklad článkov 267 a 344 ZFEÚ vo veci Achmea, že rozhodcovská zmluva je neplatná, ak bola uzatvorená medzi členským štátom a investorom – v prípade, že investičná zmluva obsahuje rozhodcovskú doložku, ktorá je neplatná z dôvodu, že zmluva bola uzatvorená medzi dvoma členskými štátmi – na základe skutočnosti, že v nadväznosti na iniciovanie rozhodcovského konania zo strany investora členský štát slobodne nevznesie námietky týkajúce sa právomoci?

PRACOVNÝ DOKUMENT